

HSOK's Venner's 23. Alpetur til Mayrhofen i Østrig 3-12. september 2010.

Turen startede som sædvanlig inden en vis herre fik sko på. Kl. 05.15 stod ca. halvdelen ved klubgården og ventede på at Leif kom med bussen, der gik kun få minutter, så var den pakket og så af sted til Espergærde for at samle resten op. 5 minutter før afgang manglede der 2, Hanne og John, der kom fra Hundested, men 2 minutter senere, var de der. De var blevet forhindret af en bom på en ensporet jernbane, hvor toget var kørt, men bommen var stadig nede. Af sted gik det, og inden vi nåede Gedser, havde Tove serveret morgenkaffen. På færgen fik et overdådigt morgenbord med tysk sekt til at skylle kaffesmagen væk. Flere gjorde det med utrolig iver og kompetence. Turen fortsatte over Berlin til Hof, hvor vi igen overnattede på Hotel Central. Et virkelig lækkert hotel med en usædvanlig god restaurant. På nabogrunden havde de endelig fået revet huset ned og var i gang med at opføre et koncerthus. Næste morgen fortsatte vi til Mayrhofen. Jørgen havde denne gang sin svigersøn med og trænede ham i at hente blå colaer. Han blev ganske god til det!

Fremme i Mayrhofen blev vi installeret på Hotel Neue Post. Et hotel med 197 værelser på begge sider af hovedgaden. Hotellet er ejet af familien Pfister, som er en af byens matadorer og var godt fyldt op. Hotellet har et fantastisk wellness-center. Svømmehallen var udstyret med vandsenge og svungne kakkelsenge, alle med varme i samt et bassin på små 100m² samt hyggeafdeling, hvor man kunne ligge og læse og slappe af.

Desuden var der et underskønt sauna landskab, med 2 forskellige saunaer, dampbad med eucalyptus, whirlpools, brusere med mange brusehoveder samt hvilesenge. Det var virkelig dejligt efter en dag i bjergene at komme ned og få løsnet musklerne op og rensset vablerne.

Søndag: Første dag, hvor konditionen rigtig skulle prøves af. Vi kørte til Brandbjerg, hvor vi som sædvanlig fordelte os i 3 grupper. De lange havde en tur over Lixikarsehnlade frem til Heimjochl, hvor de vadede i op til ½ m sne. Mellemgruppen gik over Ahornach til Kotahornalm, hvor de forventede at møde den korte gruppe. De var imidlertid så ivrige, at de var gået videre, så vi mødtes først ved Gerlossteinbahn, som vi alle skulle ned med. En oplevelse på denne tur, var at mellemgruppen spiste ved en ældgammel hytte, hvor suppegryden stod ved siden af køkkenvasken og opvasken, og gammelfar øste selv op. De var vist ikke vant til så mange gæster på en gang, da gryden med gullaschsuppen blev tømt, men de havde da mere, så vi skulle bare vente i 10 minutter. Styringen med betalingen af suppen byggede mere på tillid end kontrol.

Mandag: Vi tog med den nylig renoverede Ahornbahn, der i øvrigt har Østrigs største kabine, som kan tage op til 160 personer ad gangen op til Ahornhütte i 1955 meters højde og mødtes næsten alle i Edelhütte, der virkelig var et trækluster, med en udskiftning, som var det en station på kystbanen. Det var forholdsvis kort

afstand og mange fra den korte gruppe havde valgt også at gå der til. Den lange gruppe havde planlagt at gå over Ahornspitze, der ligger i 2973 meter, men måtte på grund af for megen sne vende om. Det var simpelthen for farligt. Vi havde alle en dejlig dag og vablerne begyndte at indfinde sig på de sædvanlige steder hos de sædvanlige deltagere.

Tirsdag: Hviledag hvor op i mod halvdelen tog til Jenbach, herfra med Achenseebahn til Seespitz- en dejlig sejltur på søen og så tilbage lidt over kl. 17.00. Resten arrangerede mange forskellige ture i løbet af dagen og 1/3 af selskabet mødtes tilfældigvis oppe på restauranten ved Penkenbahn og spiste frokost, hvorefter enkelte tog ned til Neue Post for at smage deres kagebord. Der var trods alt brændt en del kalorier af i dagene forud.

Jeg selv gik sammen med en lille gruppe ledet af bjergføreren torsdagsturen, hvor nedstigningen var temmelig smattet og det blev senere besluttet at vende den om på vandredagen. Især efter at det havde regnet.

Den lange tur onsdag/torsdag: Der var planlagt 1 2dagstur til Berliner Hütte. Denne gruppe bestod af Inge, Arne, Jørgen J., Henning, Leif, Mette og Lisbeth. De fik virkelig deres sag for. De var først fremme kl. 18.00 efter at have vandret i regn og blæst de sidste timer. De havde kun korte pauser undervejs, da de ret hurtigt kom til at fryse – det var en kold tur. De

var nogen af de sidste, der kom der op og havde store problemer med at anbringe deres våde tøj. Mellemgruppen bestod af Sonja, Jakob Søren og Jørgen O., de havde en god tur op, men fik ikke den udsigt, som de havde håbet på. De var oppe kl. 16.00 og brugte de næste par timer på at spejle efter den lange gruppe. De overnattede alle i samme rum annekset, så dem der havde almindelige sutsko på fik våde fødder ved at gå mellem hovedhytten, der i øvrigt er Østrigs største bjerghytte. Det var en livlig nat, da mange havde den alder, hvor man skulle op om natten og

det gik efter forlydender ikke lige stille af sig. Torsdag morgen havde det sneet, hvorfor det var for farligt at gå den planlagte lange tur ned og alle fulgtes ad. Da de allerede var hjemme kl. 13.00 tog 5 af dem op med Ahornbanen for at vandre lidt, nyde udsigten og spise kager.

Onsdag: Den korte gruppe kører ud til Breitlahner, hvor de bliver sat af. Mellemgruppen kører videre til Schlegeisspeicher, hvor de bliver sat af sammen med den lange tur og går op til Olpererhütte i 2388 meters højde. En dejlig tur med en fantastisk udsigt. Mellemgruppen var på 21, hvorfor vi måtte dele os i 3 hold, da det var en lang op- og nedstigning. Vi skulle alle være nede kl. 16.00. Det lykkedes ikke. Halvdelen var nede inden regnen begyndte kl. 16.00 og kunne sidde og nyde en kop god kaffe eller andet inden de sidste nåede ned kl. 16.30. De

sidste lignede druknede mus og en enkelt havde overvurderet sine kræfter, så han var totalt udmattet. De korte var taget hjem tidligere, idet det var så smart, at liftkortet også gjaldt til lokal busserne

Torsdag: Næstsidste dag. Det er da utroligt så hurtigt tiden går. Vi er næsten lige kommet, og i dag er det næstsidste dag – ikke til at forstå. Vi kører ud til Finkenbergraben hvor vi går op til Penkenjochhaus og tager Penkenbahn ned til byen. En dejlig tur, det var godt vi vendte turen om, da opstigningen var våd og smattet. Jeg kunne forestille mig, at der var mange der var røget på r..., hvis vi skulle være gået ned ad den. På denne tur oplevede vi problemer med kortet. Det viste sig, at stien var lavet om til kørevej visse steder på grund af byggeri af en hytte eller beværtningssted. Der kørte en del tungt materiel, idet de var i gang med at lave nye pister oven over Penkenbahn. Stoleliften vil blive fjernet og en ny lift sat op. Det var da utroligt at se, hvordan gravemaskinerne flyttede om på terrænet. En stakkels østrigsk kvinde var dybt frustreret, da hun opdagede, at alle buskene i hende bær plukkested var væk, der var nu ved at blive lavet en piste. En orienteringsløber valgte en alternativ opstigning, den var bare noget vanskeligere end stien, men så fik han jo prøvet det!

Dagen var også omvæltningens dag, en del flyttede gruppe, belært af den foregående dags strabadser og føddernes beskaffenhed.

Fredag: Sidste dag foregik på HINTERTUX

Den lange tur bestod af 6, bjergføreren ledte for første gang i år an og de kørte med lokal bus allerede før kl. 08.00 for at kunne nå at komme rundt i passende tid. Mellemgruppen bestod af 19 og resten i den korte gruppe, eller hos Leif og Tove. Den korte gruppe tog op til Sonnenbergalm og skulle have været op til Gefrorene-Wand-Spitzen, men da der var meget tåge valgte de i stedet for at gå op til Tuxer-Joch-Haus og sad der, da mellemgruppen nåede frem efter deres længste opstigning på 812 meter. Den lange tur havde en opstigning på 1130 meter og et fald på 830 meter. En god afslutning på vandreferien. En havde dagen før købt nye tyrolerbukser, med smækklap og seler, de skulle indvies og de klædte ham. Han kunne godt gå for at være en lokal, altså indtil han talte, men fik dog sin biksemad med spejlæg. Da turen var slut skulle vi aflevere liftkortene. Anna-Lise kunne ikke få antallet til at passe, der manglede 1. Langt om længe viste det sig, at der ikke var taget 8 hjem alene, men 9. Så fandt vi da ud af, at vi ikke havde mistet nogle fra den korte tur, men at det bare var Pierre, der ikke havde talt sig selv med eller?

Fredag aften: Var festaften og efter spisningen i restauranten, som vi i øvrigt delte med 2 andre store grupper, et engelsk selskab samt 5 og 60 Rejser fik vi et lokale for os selv på første sal. Her blev der som sædvanlig sunget af Wiener Singer Knödeln, med deres fantastiske tekster. Efterfølgende uddelte næstformand, Kirsten diplomer

5 år: Camilla Elisson, Lene og Jens Buchardt

10 år: Annelise Hall

15 år: Lis Kornerup, Inge og Arne Olsen

og sluttelig uddelte Kirsten gaver til Jakob, Pierre og Lejf samt udtrykte en tak for arbejdet med at arrangere turen.

Igen en dejlig tur! Hvad har vi så oplevet eller fået ud af det?

Sikker kørsel af Leif uanset hvor tåbeligt andre kører! En dejlig pause i Landshut, hvor man kunne nyde solen og den smukke by. Gode hoteller og god mad, vel nok det bedste hotel hidtil for så vidt angår faciliteter, man kan så diskutere, om det er nødvendigt, men dejligt var det.

Vi bliver alle sammen ældre! Enkelte af os lærte, at vi ikke kunne det samme som tidligere, hvilket vi må erkende, selv om det kan være svært og justere ambitionerne efter egen formåen og ikke efter, hvad vi kunne tænke os, at vi stadig kunne!

Desværre besluttede bjergfører Jakob sidste år, at det var hans sidste tur, som tilrettelægger efter at have lavet turene siden 1999 og efterfølgende meddelte Pierre, at han også stopper. Så nu er det op til andre at tage handsken op. Dog fortalte Pierre, at han i denne uge ville bestille i Ehrwald (ved Zugspitze) til næste år i uge 35 (27. august- 3.september). Jobbene som arrangør og bjergfører er således opslået ledigt. Det bliver spændende at se, hvem der har evner og vilje til at springe til?

ie

